

Finstämd tolkare av den kristna sångskatten

Barbro Törnberg-Karlsson föddes in i den svenska pingstväckelsens innersta krets. Hennes far, pastor Allan Törnberg, var i många år nära medarbetare till Lewi Pethrus i Filadelfia, Stockholm. Törnberg skrev många sånger som blivit evergreens i den svenska andliga sångskatten och ingen kan tolka dem som dottern Barbro.

Barbro var inte många månader, när hon barnvälsignades i Filadelfiakyrkan av den norske pingstaposteln T.B. Barratt. Från barndomen lärde Barbro känna den tidens välkända pingstprofiler.

– Vilka personligheter, utbrister Barbro. Men jag såg dem från början ur barnets perspektiv, inte som de respekterade offentliga personer de också var. Många av dessa var en del av vår bekantskapskrets, de var nära vänner till familjen och vi umgicks flitigt.

Lewi Pethrus hade sitt hem på Bredden, en bondgård i Upplands Väsby, strax norr om Stockholm. Där kunde man emellanåt se den välkände pingstledaren delta i jordnära sysslor, som slätterarbete. Det var för honom en avkoppling från hans många ansvarsfulla uppdrag. Barbro besökte ofta familjen Pethrus.

– Ja, jag var tidigt som barn i huset, och Pethrus yngsta pojkar lärde mig att mjölka och sköta djuren. De skojade också med mig ibland och lärde mig en del bus. En gång lärde de mig en lätt burlesk visa om 'Karl-Alfred boy'. Den dagen råkade pastor Pethrus ha äldstemöte hemma hos sig och jag stegade oförskräckt in till farbröderna och frågade om jag fick sjunga en sång. Så sjöng jag sången jag just lärt mig, och som inte direkt hörde hemma i söndagsskolans repertoar. Pojkarna Pethrus var mycket uppretade på mig efteråt, säkert väntade några förmaningens ord för dem...

Den milda humorn, och den pigga glimten i ögat är verkligen något som karaktäriserar Barbro, men hennes liv har även innehållit smärta och tårar. Flera gånger under vårt samtal återkommer hon till den stora sorg som drabbade familjen, då hennes älskade pappa, pastor Allan Törnberg, dog i slutet av 1956. Bara några månader senare skulle han ha fyllt 50 och hade mänskligt att döma ännu mycket outrättat.

– Som Lewi Pethrus närmaste man var pappa en given efterträdare till Pethrus som föreståndare i Filadelfia, Stockholm. Föreståndarbytet var planerat att ske just 1957. Själv var jag bara 20 år den gången då hela min tillvaro skakades. Tack vare en avgörande gudsupplevelse jag haft i England tidigare det året, kunde jag ändå ta sig igenom denna svåra prövning utan bitterhet.

Livet måste trots allt gå vidare. Barbro fortsatte sina studier, blev fil mag och fick jobb som lärare i svenska och engelska, gifte sig och fick familj. Däremellan sjöng hon solo eller reste med Ibra-kören. Längre fram turnerade hon också tillsammans med de tre sönerna, som kallades sånggruppen Karlssons, under 13 intensiva, men roliga år. Mitt i detta hektiska liv drabbade kallelsen henne på nytt.

– Jag hade bett till Gud att jag skulle få möjlighet att arbeta med invandrare. En dag kom det en vän i församlingen och sa att hon hade en hälsning från Herren till mig: 'När Jesus kallar är det bara att följa', sa hon. 'Konstigt sagt', tänkte jag. På kvällen var det möte och efteråt var det en överlåtelsestund. Jag kände så starkt att jag skulle gå fram till förbön. Då kom en blyg, ung pojke fram till mig och sa: 'Gud vill att jag ska säga en sak till dig.' Och sedan upprepade han precis de ord som min vän hade sagt tidigare. Jag blev alldeles tagen!

Dagen efter kom Barbros rektor i Täby och frågade om hon ville leda ett flykting- och invandrarbete. Hon skulle få fria händer att lägga upp det och välja de lärarkollegor som hon ville ha med sig. Tanken var att de skulle arbeta med högutbildade flyktingar, lära dem svenska och på så sätt få ut dem på arbetsmarknaden. Konceptet att kombinera studier med arbete blev mycket uppskattat.

– Jag tog dem med mig till kyrkan också. En del tog vi hem till oss. Asylsökande familjer bodde hos oss periodvis. Vi har ett öppet hem här hos oss, och det kände de sig hemma med. Vi hjälpte många att fylla i papper och andra praktiska saker.

När Barbro närmade sig 60 fick hon allt mera ont i sin skadade rygg, samtidigt som kommunen drog ner på flyktingarbetet. Barbro erbjöds garantipension och kunde nu använda sina erfarenheter till att bygga upp ett flyktingarbete i församlingen. En gång i veckan inbjöds till samlingar i kyrkan, där folk från olika länder fick chansen att få tala svenska och att umgås.

– Vår idé var att de själva skulle vara aktiva för att få det trevligt och dela med sig av sina liv. Gemenskapen var viktig och att de fick tillfälle att stå inför människor och tala svenska gjorde att de kände sig säkrare. Flera blev också frälsta, bland annat en familj från Peru.

Trots att Barbro efter en svår ryggoperation nu går med hjälp av kryckor så låter hon inte detta hindra henne. Fortfarande låter hon sin klara stämma ljuda i olika sammanhang, när hon har ork och möjlighet. Hon framför då gärna pappa Allan Törnbergs finstämda sånger. När vi ska skiljas åt, skickar Barbro med en kassett på vägen. I bilen på vägen hem ljuder Barbros varma röst i pappa Allans fina "Gud är trofast...", och då är det svårt att låta bli att stämma in. Orden passar också så bra som överskrift till Barbros eget omväxlande och innehållsrika liv.

Fakta om Barbro Törnberg-Karlsson

Familj: Maken Gunnar, de tre sönerna Per-Allan, Johan & Göran; 6 barnbarn.

Tre människor jag beundrar: Min mor *Elsa Törnberg*, som blev änka vid 42 års ålder, efter att ha varit en uppskattad och beundrad pastorsfru hela sitt vuxna liv. Efter pappas död började hon jobba på Skandia och kunde hjälpa mina bröder att utbilda sig till läkare och tandläkare.

Musikprofessorn *Göte Strandsjö* var alltid en uppmuntrande vän och mentor – kunnig, ödmjuk och mänsklig.

Ruth Stenlund. Mycket inspirerande ackompanjatrix, under många år.

Favorit bland pappa Allans sånger: En jubelton vid Golgata bröt fram

Dold talang: Har varit elitgymnast, kunde slå frivolt och stå på händerna. Något som de, som ser mig idag, har svårt att tro.